

Arrest

nr. 241 139 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw,

(…) /naam : K.

(…) /voornaam : O.

(...) /geboortedatum : 08.11.1948

(...)

(...)/nationaliteit : Oekraïne

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 30 dagen na de kennisgeving

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o (...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van paspoort een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij betoogt onder meer als volgt:

"(...) 2.

In casu zijn er tal van dergelijke elementen aanwezig waar de verwerende partij bij het nemen van de beslissing rekening mee diende te houden.

In het bijzonder kan niet voorbij aan het feit dat verzoekster inwoont bij haar dochter die de Belgische nationaliteit heeft, alsook aan het feit dat de gezondheidstoestand van verzoekster zeer slecht is.

Gezien verzoekster daaromtrent een aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9ter Vw. heeft ingediend, en de verwerende partij daaromtrent al heeft beslist, was de verwerende partij daar onmiskenbaar van op de hoogte. (stuk 2)

Toch wordt er in de bestreden beslissing op geen enkele manier aangegeven waarom de verwerende partij deze elementen naast zich neerlegt.

Er wordt noch rekening gehouden met de familiale toestand, noch met de gezondheidssituatie van verzoekster.

3.

De verwerende partij heeft, naast de bestreden beslissing, eveneens een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van 9ter aan verzoekster betekend.

Vooreerst kan verzoekster zich met die beslissing niet verzoenen, en werd dienaangaande eveneens beroep ingesteld bij uw Raad.

Bovendien impliceert het nemen van een beslissing tot ongegrondheid van de 9ter aanvraag, geenszins dat de verwerende partij verplicht een bevel zou moeten afleveren om het grondgebied te verlaten.

Ook al werd de 9ter aanvraag door de verwerende partij afgewezen, de verwerende partij dient nog steeds rekening te houden met artikel 74/13 Vw en de hogere bepalingen zoals artikel 8 EVRM alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De motiveringsplicht houdt ook in dat de bestreden beslissing zelf de motieven moet bevatten. Als er al in de beslissing tot ongegrondheid van de 9ter aanvraag zou zijn gemotiveerd, dan houdt dat geenszins in dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou moeten worden gemotiveerd. De motivering dient in de bestreden beslissing zelf te vinden te zijn.

In casu kan enkel vastgesteld worden dat de bestreden beslissing daaromtrent helemaal niets vermeldt. De betreden beslissing schendt de voormelde bepalingen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Op dezelfde dag als het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten werd een beslissing genomen waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond werd verklaard. Beide beslissingen werden samen betekend. De beslissing over verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van 24 januari 2019 met nummer 215 690. Nu er aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster werd gemotiveerd in de op dezelfde dag genomen beslissing tot ongegrondheid van de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar deze beslissing werd vernietigd, en bijgevolg wordt geacht nooit te hebben bestaan, kan verzoekster worden bijgetreden in haar kritiek dat ze een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt zonder dat ze daarin uitleg krijgt over haar eerdere aangekaarte gezondheidstoestand.

Het enig middel is gegrond voor de schending wordt opgeworpen van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder ontkent niet dat verzoekster de verwachting kon koesteren om een uitleg te krijgen over haar eerder aangekaarte gezondheidstoestand. Verweerder verwijst naar een synthesenota die zich bevindt in het administratief dossier en die werd opgesteld *“in het kader van zowel de ongegrondheidsbeslissing 9ter als de voorliggende beslissing”*. Hij citeert deze synthesenota volledig. In deze nota wordt gesteld, *“Demande avis médecin: non fondé”* en onder het kopje *“L’état de santé du demandeur”* kan worden gelezen: *“L’avis médecin dd 13.02.20157 accompagnant la décision, affirme aucune contre-indication à voyager D’où Décision non fondée 9ter avec annexe 13 (30 j) prise en dd 13.02.2017”*.

Er wordt dus verwezen naar het advies van de arts dat logischerwijze dateert van 13 februari 2017. Op het voormelde advies is de beslissing van 13 februari 2017 tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gesteund. Aangezien deze beslissing waarmee het advies verband houdt, zoals gezegd, door de Raad werd vernietigd bij arrest van 24 januari 2019, houdt dit verweer geen stand.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA